

Genocidium páchané státní mocí České republiky

Nejdříve se podíváme do trestního zákoníku č. 40/2009 Sb České republiky. V ostatních státech Evropy a Ameriky budou mít podobné znějící charakteristiky genocida.

§ 400 Genocidium

1. Kdo v úmyslu zničit úplně nebo částečně některou rasovou, etnickou, národnostní, náboženskou, třídní nebo jinou podobnou skupinu lidí
 - a) uvede příslušníky takové skupiny do takových životních podmínek, které mají přivodit jejich úplné nebo částečné fyzické zničení,
 - b) provede opatření směřující k tomu, aby se v takové skupině bránilo rození dětí,
 - c) násilně převádí děti z jedné takové skupiny do druhé, nebo
 - d) způsobí příslušníkovi takové skupiny těžkou újmu na zdraví nebo smrt, bude potrestán odnětím svobody na dvanáct až dvacet let nebo výjimečným trestem.
2. Stejně bude potrestán, kdo k činu uvedenému v odstavci 1 veřejně podněcuje.
3. Příprava je trestná.

§ 401 Útok proti lidskosti

1. Kdo se v rámci rozsáhlého nebo systematického útoku zaměřeného proti civilnímu obyvatelstvu dopustí
 - a) vyhlazování lidí,
 - b) zotročování,
 - c) deportace nebo násilného přesunu skupiny obyvatelstva,
 - d) znásilnění, sexuálního otroctví, vynucené prostituce, vynuceného těhotenství, vynucené sterilizace nebo jiné obdobné formy sexuálního násilí,
 - e) perzekuce skupiny obyvatelstva na politickém, rasovém, národnostním, etnickém, kulturním nebo náboženském základě, z důvodu pohlaví nebo z jiného podobného důvodu,
 - f) apartheidu nebo jiné podobné segregace nebo diskriminace,
 - g) zbavení osobní svobody, zavlčení na neznámé místo nebo jakéhokoli jiného omezení osobní svobody s následným nedobrovolným zmizením osob,
 - h) mučení,
 - i) vraždy, nebo
 - j) jiného nelidského činu obdobné povahy,
2. bude potrestán odnětím svobody na dvanáct až dvacet let nebo výjimečným trestem.
3. Příprava je trestná.

Podíváme se na ekonomický problém slovy Ludwiga von Misesa.

„Jak využít dostupné prostředky takovým způsobem, aby žádná naléhavěji pociťovaná touha nezůstala nevyslyšena proto, že prostředky vhodné pro její dosažení byly použity – promarněny – pro naplnění touhy, která nebyla pociťovaná tak naléhavě?“

Je jasné, že ekonomický problém mohou plně řešit pouze na trhu svobodní lidé, kteří používají peníze dle své svobodné volby pomocí nástroje zvaného ekonomické kalkulace. A je známo¹, že v socialismu, kdy výrobní prostředky nevlastní soukromníci, ji nelze použít.

Co se stane, když se nějak tržní proces „zadrhne“ kvůli tomu, že jednotlivci nemohou svobodně ekonomický problém řešit na příklad donucením státní mocí, která reguluje jevy na trhu tím, že omezuje vlastnická práva osob žijících na údajně jeho území?

Představme si, že spolu soupeří spotřebitelé o vzácné statky pro uspokojení dvou rozdílných potřeb A a B. Na trhu, kde je individuálním aktérům umožněno projevit svou svobodu, se podnikatelským tržním procesem z hlediska spotřebitelů optimálně alokují výrobní faktory. Násilné jednání státu ale tento proces naruší a nutně tím naruší uspokojování spotřebitelů. Představme si tedy, že někdo donucením a bez smlouvy mezi jednotlivci přesune proti původnímu záměru spotřebitelů dosáhnout cíle A výrobní prostředky ve prospěch spotřebitelů, kteří si touží uspokojit cíl B. Pak je touha A nevyslyšena a tedy promarněna na méně důležitý společenský cíl B. Pokud by cílová skupina příjemců vládní „pozornosti“ daný problém B opravdu pociťovala jako naléhavější, jejich přání projevené zvýšením svých cenových nabídek by přesměrovala potřebné vzácné výrobní prostředky z cíle A na B. A tento proces by trval tak dlouho, než jejich potřeba bude optimálně naplněna. Teprve potom by se výrobní prostředky přesunuly z hlediska spotřebitelů A na uspokojení méně naléhavé potřeby B. Ve státními zásahy nepokřiveném ekonomickém prostředí optimalitu alokace výrobních spotřebitelů vždy určují pouze spotřebitelé a nikoliv na příklad politici či učitelé ekonomové, kteří politikům často servilně slouží.

Představme se na příklad potřebu A jako potřebu jezdit ekologickým autem a potřebu B vyléčit nemocné trpících rakovinou plic. Z vlastních zkušeností můžeme předpokládat, že potřeba jezdit ekologicky spotřebitele tolik netrápí a mají jiné naléhavější potřeby. Jinak by dobrovolně zaplatili vyšší náklady spojené s ekologickým řešením a rádi by dobrovolně automobilkám zaplatili vývoj potřebných technologií. Nicméně mocenské instituce si stále osobují právo svobodným osobám nařizovat pořadí priorit. Přitom je známo, že nikdo jen tak od svého stolu neví, jaké všechny důsledky s sebou nesou různá jednání směřující k dosažení rozličných cílů. Politici stejně jako ekonomové a další odborníci jsou těmi posledními, kteří by měli mít právo cokoli regulovat. Nejsou to oni ani kdokoli jiný, kteří by mohli vědět, jaká přání ostatní lidé mají, a nejsou ani odpovědnými vlastníky výrobních prostředků.

Mnohé následky jejich zločinů proti společenským zákonům lze díky znalosti ekonomie předpokládat. Uvedu několik příkladů:

- Na rakovinu plic zemře na narušeném trhu jiná skupina lidí, než na trhu nenarušeném. Pokud státní reglementace nasměruje požadavky do této oblasti, předčasně zemře více lidí s jinou nemocí, kteří tolik netoužili po tom se vyléčit, neboť nebyli ochotni či schopni zaplatit tolik jako nemocní s rakovinou plic. Jinými slovy, nesloužili jiným tak, aby alokovali dostatek prostředků pro svou spotřebu v rámci mírové společenské soutěže o vzácné statky pro cíle ostatních spotřebitelů. Je to tvrdé a zdánlivě asociální tvrzení. Ve skutečnosti je tento tržní proces společenské soutěže spotřebitelů a producentů to jediné spravedlivé sociální jednání. Jiný způsob je vždy nespravedlivý, arbitrární a vždy zneužitelný vychytralými a násilnickými zájmovými skupinami parazitů. Naštěstí trh jako společenská instituce je nadřazená nad jednáním společenských parazitů, ale i ti jsou v posledku nuceni k tržnímu jednání. Mimo instituci trhu je většina problémů jednotlivých lidí nerealizovatelná.

Žádná státní regulace neodstraní všechna „předčasná“ úmrtí na nemoci stejně jako svobodný trh. Ale v prvním případě o životě a smrti rozhoduje „osobně“ byrokracie dle své úvahy a sympatií, zatímco v druhém případě o tomtéž rozhoduje „neosobně“ výběr na trhu, kde se výsledky rozhodují dle schopností dosahovat vlastních cílů, a kde není nikdo osobně ani vyzdvihován ani vinen, když je někdo vyléčen či nevléčen. Na svobodném trhu má větší šanci ten, kdo víc lidem sloužil, anebo ten, komu více pomohou skuteční přátelé.

Státní reglementace trhu a všech dalších společenských procesů vždy a nutně omezuje produkci. Nikdy nevytváří skutečné statky, proto množství pacientů, kteří zemřou kvůli nedostatku prostředků, je většinou více, než ve společnosti lidí, kteří jsou schopni vědomě směřovat mezi sebou své vlastní problémy a vědomě se vzepřít svým přirozeným instinktům, mezi které v živočišné říši patří tzv. instrumentální útok. K takovému

¹ Slavná diskuze ekonomů o nemožnosti socialistické kalkulace v socialistickém hospodářském systému, v socialistické společnosti. Např. u nás o tom napsali pánové Drago Fišer a Oldřich Kýn článek „Mnohaletá mezinárodní diskuse o socialismu a trhu“ v časopisu „Politické ekonomie“, č. 7-8, 1967.

útoku lze přirovnat jednání státu vůči jednotlivcům, čímž naplňuje skutkovou podstatu § 400 odstavec 1 bod a.

- Protože vlády prosadily na příklad nespolečenskou produkci biopaliv, omezily produkci potravin, která je v zájmu všech spotřebitelů. Absolutně či relativně zmenšily zásobu spotřebních statků sloužících k obživě. Mezní spotřebitelé, kteří žijí za našimi státními hranicemi, předčasně zemřou i kvůli nedostatku potravin, aniž bychom to postřehli. Jak se říká „Sytý hladovému nevěří“. Jsme jako jednotlivci omezováni řešit svůj vlastní problém, jít za svými cíli, které nejsou v rozporu se společenskými zákony, a tak nemilosrdná příroda nepříjemně omezí naši populaci. Toto jednání státu naplňuje skutkovou podstatu § 400 odstavec 1 bod a, d, odstavec 2 a 3. To, že jde o jednání úmyslné, dokazuje stát tím, že ekonomická díla známá mnoho desítek let vytěsnila ze svého monopolizovaného školství, aby zametl stopy zločinu. Dobře vědí, co by je všechny usvědčovalo. Nepochybně znají výsledek slavné diskuze o nemožnosti ekonomické kalkulace za socialismu a vědí i to, že socialisté v ní neuspěli.

- Naši představitelé státní moci neustále nerespektují naše vlastnická práva na naše těla a to co jsme pomocí svého těla dle práva získali. Nutí nás na příklad platit daně bez našeho přímého zastoupení² (tedy i souhlasu). Naši dnešní „zástupci“ v parlamentu nás jednoznačně nezastupují a poškozují nás svou svévolí³. Zdůrazněme, že termín právo není totéž co legislativa.

Jelikož tímto způsobem nás státní instituce postupně vedou do chudoby, naplňují tak skutkovou podstatu § 400 odstavec 1 bod a, b, c, d, odstavec 2 a 3. Jde navíc i o útok proti lidskosti tím, že si přivlastňují naše těla pro své cíle. Tedy § 401 odstavec 1, bod b, e, f, g, h, i a j, a odstavec 2.

Můžeme navíc přidat apartheid § 401, protože oddělují vládnoucí vrstvu od ovládaných, mladé od starých, rodiče od dětí, plátce daní od příjemců z rozpočtu, příjemce dotací od těch, co žádné dotace nedostávají a ještě je financují atd.

Pokud bychom jako příklady zvolili jiná přání spotřebitelů, která naše vlády „regulují“ nebo spíše „znásilňují“, tak by se počet naplňovaných paragrafů zvyšoval. Na příklad spotřebitelé, kteří si přejí spolehlivou měnu a ne takovou zrůdnost jakou je „zákonné platidlo“, by určitě našli v trestním zákoníku, že se jedná o padělání peněz ze strany státu a defraudaci ze strany bank. (paragrafy 233 a 206). Tyto trestné činy vlády a bank v čele s centrálními bankami nám „zpestřují“ život hospodářskou cyklickou chudobou a nestabilitou a působí tak politickou nestabilitu vedoucí ke světové válce, což je naplněním trestných činů proti míru a jde o válečné trestné činy. Při tom všem ekonomické katedry vysokých škol chrlí na zakázku despotického státu nesmyslnou argumentaci pro centrální bankovníctví a státní intervence v hospodářství⁴.

Samozřejmě všechny činnosti vlád, parlamentů a centrálních bank naplňují skutkovou podstatu § 129 – organizovaná zločinecká skupina podvodu § 209, protože všechny uvádějí v omyl a tím se obohacují. Samozřejmě jsou vždy následně legalizovány výnosy z trestné činnosti § 216.

Důkazem stačí být celá naše sbírka zákonů. Je to zvláštní, ale tvůrci této legislativy se vůbec nestydí za své hanebné legální loupění a spoléhají se na ignoranci ovládaných. Spoléhají se na svou „bohorovnost“ danou jim „lidem“, který je prý zdrojem veškeré státní moci. Pokud by tomu tak bylo, tak jsme všichni vinní genocidou na těch, kteří jsou v naší společnosti na okraji.

Co říci závěrem? Naše údajně nezávislé soudy jsou součástí organizovaného zločinu a spolupracují. Naše socialistické soudy zločiny státu, které jsme zde načrtli, neodsoudí. Nepomohou ani, pokud se vláda rozhodne nás třeba poslat do likvidačních kármých táborů. Nepomohou, pokud jednou odmítneme platit daně, protože se odmítneme chovat jako otroci. Nepomohou, pokud odmítneme své vyděrače, kterým musíme platit výpalné za bezpečnost a jiné údajné jistoty. Soudci jsou totiž „nezávislí“ na službě spotřebitelům — jsou nezávislí na těch, kteří by jim jinak ochotně platili za dobré nalézání práva a hledání spravedlnosti. Musíme tedy hledat skutečné soudce – *ius* – a opět vybojovat svou svobodu, kterou jsme potlačili ve jménu „plných hrnců masa“. Tím opět budeme mít možnost volit pro sebe řešení. Začneme tím, že najdeme spravedlnost a její království. A dobrým soudcům plaťme za jejich pomoc jako každému jinému našemu spolupracovníkovi, dobrému dodavateli služeb.

Naučme se pořádně ekonomii a obnovme svou víru a mějme naději, že království spravedlnosti je nezničitelné stejně jako stvořitelská síla vesmíru.

2 „No Taxation without Representation“.

3 Principiálně musí platit to, co je výslovně řečeno o zastupování u soudu v občanském soudním řádu, předpis 99/1963 Sb., § 32, bod 2, „Zástupcem účastníka nemůže být ten, jehož zájmy jsou v rozporu se zájmy zastoupeného.“

4 A. Smith nazval stát, který všeobecně omezuje soukromníky v tom, jak mají nakládat se svým majetkem, despotickým a absolutistickým. Viz např. „Bohatství národů ...“, kap. č. VII, čl. II.